

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUTNARIU, RALUCA

De partea întunecată a lunii / Raluca Butnariu. - București : Librex

Publishing, 2023

ISBN 978-606-8998-68-8

821.135.1

Editor: Ionuț Radu

DTP: Alexandra Tolocenco

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2023

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

Raluca Butnariu

DE PARTEA
ÎNTUNECATĂ
A LUNII

 LIBREX
București, 2023

CURTEZANA IMPERIALĂ

**Chang`an, palatul Daming, 5 aprilie 679, d.
Hristos**

Se trezi zâmbind, în triful canarilor din colivia aurită, suspendată de prima arcadă din șirul celor trei care duceau spre grădinile încântătoare ale palatului imperial. Rămase nemișcată preț de câteva clipe lungi, cu ochii închiși, savurând moliciunea așternuturilor din mătase, ascultând liniștea care trena în interiorul zidurilor groase. Era devreme – soarele nu răsărise încă –, însă întunericul din dormitorul ei se subțiasse sub primele raze de lumină fumurie ce brăzdau orizontul precum un evantai. Putea simți sărutarea zorilor pe pleoape și ceva îi șoptea că acea zi urma să aducă cu ea ceva special.

Mei Shun, pe numele ei întreg Mei Shun Ming Xian Kun Jing Niang Peng, toarse leneș, deschise ochii și se ridică în capul oaselor, întinzându-și mușchii amorțiți. Privirea somnoroasă îi alunecă spre perna de alături și buzele i se arcuiră grațios. Întinse mâna, trecându-și vârful degetelor peste adâncitura lăsată acolo de capul iubitelui ei. Locul era rece, semn că el o părăsise cândva în timpul nopții, însă dovada generozității lui o aștepta sub forma unei punguțe din mătase azurie, așezată în spațiul dintre cele două perne umplute cu puf de gâscă. Tânăra o pescui, cântărind-o în

mână. Cu siguranță, o nouă bijuterie, hotărî ea, în timp ce pipăia obiectul ascuns în țesătura delicată. Devenise un adevărat ritual trăgănarea momentului în care-și deschidea cadoul, în timp ce mintea ei jongla cu speculații legate de tipul bijuteriei, valoarea ei și a pietrelor din monturi. Cea de acum avea o tijă destul de robustă, unul dintre capete îi era plat și rotunjit, pe când celălalt avea marginile neregulate. Era imposibil să fie un ac de păr, din cauza greutateii și...

Încruntându-se, Mei Shun deschise săculețul și îi deșertă conținutul în palmă, unde aterizară o cheie din bronz și un sul micuț din hârtie legat cu fir roșu din mătase. Mei Shun ignoră mesajul și răsuci cheia între degete, studiind-o pe toate părțile. Inima începu dintr-odată să-i bată cu putere când observă simbolul micuț ștanțat pe capătul rotunjit: un nod sijisi complicat, cel destinat cărturarilor și înțelepților.

Existau câteva lucruri care-i aduceau bucurie lui Mei Shun în această viață: să citească, să scrie poezii, să picteze, să danseze și să-și mulțumească stăpânul, atât în așternut, cât și în afara lui. Însă, mai presus de toate, îi plăcea să descopere și să învețe lucruri noi. Cu respirația tăiată de șoc, desfășură sulul de hârtie și așteptă ca mâinile să i se oprească din tremurat. Citi de trei ori mesajul, scris cu caligrafia elegantă a prințului Zhongzong:

Maestrul Literat Hui te va aștepta la apus în fața intrării estice a Pagodei Vântului de Miazăzi, pentru a te însoți în Camera Înțelepților. Ți-am pregătit o escortă în fața intrării principale. Ține-ți chipul acoperit în afara palatului și nu vorbi cu nimeni altcineva despre asta.

Ochii tinerei în vârstă de optsprezece ani se umplură de lacrimi, în timp ce-și presa între sâni pumnul strâns în jurul neprețuitei chei. În sfârșit, el ieșise în întâmpinarea celei mai fierbinți dorințe ale ei și-i dăruise cel mai frumos cadou de până atunci: accesul în *Camera Înțelepților*, unde

se găseau cele mai vechi și mai valoroase opere literare și istorice ale imperiului, alături de papirusuri antice, rămase încă netraduse pentru că limbile în care fuseseră scrise pieriseră demult. Acolo erau păstrate operele în original ale poezilor Li Bai, Du Fu și Wang Wei, precum și *Marile Arhive Tang ale Regiunilor din Vest*, o lucrare scrisă de însăși veneratul maestru *Tripitaka*¹ Xuangzang, care descrisese experiențele lui trăite de-a lungul a aproape două decenii în peste o sută treizeci de regate. Asta fără a mai pune la socoteală traducerea *Mahaprajnaparanitra Sutra*, un tratat al maeștrilor școlii Faxiang². Tot acolo se afla colecția traducerilor din limba sanscrită ale cărților budiste pe care Xuangzang le adusese în Chang'an din călătoriile lui. Cu excepția împărătesei Lizhou, niciunei femei nu-i fusese îngăduit vreodată să pună piciorul în interiorul Academiei... până acum. Gestul iubitului ei imperial o onora de două ori, căci nu doar îi înlesnise intrarea în Academie, ci îl rugase pe Maestrul Literat Hui să-i călăuzească pașii în acel templu al cunoașterii.

Iubirea ei pentru Zhongzong crescuse și se desfăcu precum o floare de lotus. Urma să-l răsplătească pentru generozitatea lui, să-i ofere ceva la fel de valoros. Avea să se gândească serios la asta, dar nu acum, când gândurile i se învălmășeau în minte. Dacă se afla despre libertatea pe care prințul i-o îngăduise, el risca dezaprobarea și mânia prințesei Wei în ceea ce o privea pe ea, o *fei-tzu*³, însă lui Mei Shun nu-i păsa. Era drept că Wei era deocamdată singura *qi*⁴ a prințului Zhongzong, însă atâta vreme cât

¹ Cel mai înalt titlu acordat maeștrilor budiști

² Denumire chineză atribuită religiei Yogacara

³ Poziție intermediară între soții și concubine, a cărei autoritate era mai mică decât a împărătesei, dar semnificativ mai mare decât a altor femei de la palat

⁴ Soție principală

aceasta nu-i putea dăruî un fiu, statutul ei rămânea doar de simplă *feizi*⁵, asta până când una dintre *tse*⁶ își aducea contribuția la continuarea liniei de sânge Tang, caz în care poziția ei ar fi avut de suferit. Atâta timp cât Zhongzong continua să o viziteze pe Mei Shun în fiecare noapte, Lizhou⁷ îi prefera compania, iar Maiestatea Sa Imperială o chema la el ori de câte ori simțea nevoia să se relaxeze în sunetul lăutei ei, pericolul se afla la trei ziduri distanță.

Importantă era clipa prezentă, căci numai aceea îi aparținea cu adevărat, reflectă tânăra concubină. La sfârșitul acelei zilei, urma să pășească pe un teritoriu sacru, inaccesibil sexului ei. Și nu era acesta un lucru minunat...?

Academia Literară fusese înființată în urmă cu mai bine de o jumătate de veac de către Li Shimin Taizong, cel de-al doilea împărat Tang, pentru a ridica nivelul de pregătire al celor care activau în administrația sa. Numai bărbaților din familiile bine situate le era permisă intrarea în Academie, unde puteau să studieze matematica, filozofia, literatura, istoria, religiile curente, dialectele vorbite în interiorul imperiului, dar și alte limbi străine, precum sanscrita, latina și greaca. Aceia care reușeau să-și încheie ciclul de învățatură în mod lăudabil erau repartizați în funcții înalte de conducere și plătiți foarte bine pentru serviciile lor.

Apucând marginea cuverturii, Mei Shun o azvârli în lături cu nerăbdare, aducându-și picioarele suple peste marginea saltelei, însă imediat își temperă elanul când mătasea straiului în care dormise începu să pârâie, umplând

⁵ Soția unui prinț

⁶ Concubină care își justifică prezența în momentul în care soția de prim rang nu-i putea dăruî urmași soțului ei

⁷ Lizhou Sichuan Guangyuan – consoarta imperială a lui Gaozong, cel de-al treilea împărat al dinastiei Tang, mama lui Zhongzong; în 16 octombrie 690 se va ridica pe tron ca împărăteasa Wu Zetian, unde va domni până în 22 februarie 705. A fost singura împărăteasă care a domnit vreodată în China.

aerul de scânteieri argintii. Oftând, așteptă ca acea izbucnire de energie pișcătoare să se potolească. Evită să-și dea la o parte șuvițele care-i căzuseră peste față, trecându-și mâna prin ele – gest care ar fi înrăutățit lucrurile și mai mult din cauza acelei forțe nevăzute ce se înfășura viclean în jurul fiecărui fir de păr, ridicându-i-l în aer într-un nor imposibil de disciplinat. Se ridică lent, înaintând cu pași mici către cufărul plasat sub primul șir de ferestre. Își lipi palmele de armăturile metalice, respirând încet, fără grabă. Treptat, mătasea veșmântului de noapte i se desprinse de pulpe, iar firele de păr i se așezară cumiți pe umeri. Mei Shun își îndreptă spatele, zâmbind triumfător. Habar n-avea de unde izvora acea energie ce-i însuflețea părul, îi lipea veșmintele de trup și-i înțepa dureros pe cei care o luau prin surprindere, însă, atâta vreme cât Zhongzong și Lizhou, singurii cu care venea în contact direct, nu se plângeau din pricina asta, totul era... acceptabil. Ei bine, Sui Ryu, slujitoarea ei, tot timpul avea ceva de protestat în această privință, bombănind ori de câte ori trebuia să îi aranjeze părul, dar se obișnuise repede cu acea ciudățenie și nu povestise nimănui despre ea. Orice stare a lucrurilor care nu putea fi explicată în mod rațional era atribuită vrăjitoriei, iar vrăjitoria era pedepsită cu moartea de către *tongguan*⁸.

Lizhou o avertizase că intrigile de la curte se iscau din dorința de a dobândi și mai multă putere sau pentru a-ți consolida poziția la palat, iar Mei Shun îi luase sfatul în serios. Acuzele erau uneori lipsite de temei, judecata tindea să devină una foarte subiectivă și rezultatele unui proces erau, de cele mai multe ori, extrem de neplăcute pentru cei acuzați. Nu voia să împărtășească aceeași soartă cu a bieteii Xiao, fostă *fei-tzu* a lui Gaozong, care fusese condamnată la moarte pentru vrăjitorie și decapitată în văzul norodului. Se zvonise că împăratul o adorase pe Xiao... și totuși aceasta nu

⁸ Tribunal special

fusese cruțată în ultima ei clipă de viață, cu toate că ceruse să i se permită să vorbească liber – drept care-i fusese refuzat. Se știa că moartea ei avusese loc la aproape un an după rechemarea lui Lizhou la curtea imperială și cu câteva săptămâni înainte ca împărăteasa Wang să fie învinuită de crimă și executată în mod public. Acuzația împotriva lui Wang, înaintată de Lizhou, fusese aceea de a fi otrăvit-o pe fiica ei nou-născută – prințesa Shime – într-un acces de gelozie, fiindcă împărăteasa nu reușise să-i dăruiască lui Gaozong niciun moștenitor până la acel moment. Toată curtea știa cât de posesivă și geloasă era Wang pe concubinele imperiale care reușeau să mențină vie atenția soțului ei mai mult de câteva luni. Acesta fusese și motivul pentru care Wang o rechemase pe Lizhou la palat: ca să-i abată atenția lui Gaozong de la Xiao, ale cărei grație și frumusețe îl făcuseră pe împărat s-o prefere vreme îndelungată în locul altor concubine. Nimeni nu știa de unde apăruse zvonul că Xiao se ocupa cu lucruri necurate, însă acesta se confirma-se când odăile curtezanei fuseseră supuse unei percheziții minuțioase, care scosese la lumină mărturii de necontestat: flacoane cu fierturi dubioase și trei sculpturi mici din lemn, care-i înfățișau pe *Meng Po*⁹, *Niu-tou* și *Ma-mien*¹⁰. Se șoptise că Lizhou complotase împotriva favoritei imperiale și a împărătesei încă din clipa reînțoarcerii ei la palat, însă nu existaseră dovezi care s-o incrimineze în mod direct. Oricum ar fi fost adevărul, cert era că împărăteasa Wang fusese văzută în puterea nopții vizitând încăperile private ale lui Lizhou, asta întâmplându-se la câteva ceasuri după nașterea prințesei. Câteva ore mai târziu, Shime încetase să mai respire, iar cauza morții ei premature fusese stabilită de medicul curții: otrăvire. La interogatoriu, împărăteasa

⁹ Zeița uitării, despre care se spune că trăiește în al nouălea infern budist

¹⁰ Doi demoni feroce, gardieni ai infernului

Wang mărturisise că vizita ei fusese una de curtoazie, dorind s-o felicite personal pe Lizhou pentru realizarea ei maternă, însă aceasta negase cu o înverșunare plină de lacrimi de durere și amărăciune faptul că ar fi văzut-o pe împărăteasă în acea noapte. Fusese prea epuizată după nașterea dificilă și dormise profund până în zori, când se trezise ca să-și hrănească pruncul și descoperise că e mort, lucru confirmat de slujitoarea ei devotată. Acest lucru dăduse și mai multă greutate acuzației lui Lizhou împotriva lui Wang, iar împărăteasa fusese spânzurată în curtea cea mare a palatului.

Mei Shun nu se afla în situația în care se găsisse Lizhou, fiind concubina prințului moștenitor, și nu a împăratului. Singura amenințare directă la adresa lui Mei Shun era soția lui Zhongzong, prințesa Wei, însă statutul ei nu-i conferea aceeași putere cu a împărătesei. Faptul că Lizhou o luase sub aripa ei protectoare o făcea pe Mei Shun să se simtă în siguranță și știa că, atâta vreme cât se bucura de favorurile celei mai importante femei din Imperiu, nu avea de ce se teamă. Cel puțin pentru moment. Iar în acel moment, singura ei dorință era ca ziua aceea să se termine cât mai repede și ea să ajungă la timp la întâlnirea cu Maestrul Hui.

Îngânând o veche baladă în dialectul chuxiong, Mei Shun se îndreptă cu pași ușori spre camera de baie. Suprafața scaldătoarei pe care Sui Ryu i-o pregătise deja era acoperită cu petale de flori și aburea ușor în răcoarea dimineții. Slujnica ei era ingenuncheată în fața măsuței din lemn de brad și aprindea bețișoare parfumate de salvie. Sui Ryu se ridică, se închină în fața ei și-i zâmbi sfios. O jumătate de ceas mai târziu, Mei Shun își alese veșmintele pentru acea zi și Sui Ryu o ajută să se îmbrace.

Răsăritul își trimisese primele sulite de lumină spre bolta cerului în clipa în care concubina imperială păși sub

arcadă și se înalță pe vârfuri. Întredeschise ușița coliviei, își strecură o mână înăuntru și-și răsuci încheietura. Nu trecu mult până când unul dintre cei opt canari captivi zbură și ateriză în palma ei. Mei Shun zâmbi cu duioșie și închise pumnul cu grijă, retrăgându-și mâna.

— Deci tu ești norocosul acestei zile, șopti ea păsării printre degetele flexate, în timp ce se asigura că închisese bine colivia. Se îndreptă lin spre terase, simțind bătaile agitate ale inimii micuțului canar în palmă. *Cât* mă bucur pentru tine!

Totul începuse dintr-un sentiment de revoltă și se transformase cu timpul într-un experiment cu rezultate uimitoare.

Fusese atât de plină de furie și de ură la început!

Nu împlinise opt ani când fusese smulsă din sânul familiei ei și adusă într-un loc necunoscut, înconjurată de oameni care vorbeau într-un grai de neînțeles și care-i cereau lucruri imposibile. Fusese cea de-a treia dintre surori și, spre marea ei ghinion, cea mai frumoasă fată din Tyanshui. Lien-hua – cea care se ocupase pe atunci la palat de genul acesta de achiziții – trecuse pe lângă Tyanshui și o zărise ieșind din pădure cu o legătură de vreascuri pe umăr. Mei Shun se oprișe în loc și se aplecase cu respect în fața alaiului care trecea pe drumul denivelat, studiind pe sub sprâncene veșmintele curate și elegante ale călăreților, atenția fiindu-i reținută mai cu seamă de acel *jiao*¹¹, construit dintr-un lemn frumos pictat, ale cărui ferestre erau acoperite cu mătăsuri străvezii. Voia să rețină toate detaliile acelei suite, ca să aibă ce povesti acasă. Tyanshui era mai mult un cătun izolat și, în afara morților, a nașterilor și a capriciilor vremii, nu se întâmpla mai nimic demn de povestit urmașilor. Singurul eveniment neobișnuit fusese o grindină rapidă în toiu verii, care distrușese mai bine de jumătate din culturile de

¹¹ Lectică, în limba chineză

orez. Asta se petrecuse în urmă cu zece ani – ea nici măcar nu se născuse pe atunci – însă se discutase atât de mult pe seama asta, încât Mei Shun avusese uneori impresia că fusese martor direct la acea manifestare distrugătoare a naturii. Apariția străinilor prin zonă era extraordinar de rară, căci Tyanshuiul nu se afla în apropierea rutelor comerciale. Așa că Mei Shun se străduise să rețină cât mai multe detalii, căci, fără-ndoială, urma să fie pusă să istorisească acea întâmplare de sute de ori. Când palanchinul trecuse prin dreptul ei, dintre voalurile fine apăruse o mână elegantă, care le dăduse la o parte, iar Mei Shun se trezise căscând gura la chipul șocant de frumos al pasagerii. Gura vopsită cu roșu a necunoscutei se țuguiașe gânditor, în timp ce o cântărise îndelung cu privirea, apoi femeia se retrăsese și voalurile căzură la loc.

A doua zi, înainte de răsărit, toate familiile din Tyanshui își aduseseră ficele cu vârste cuprinse între cinci și opt ani în piața din mijlocul satului, pentru a fi inspectate de Lien-hua.

Mei Shun avea să înțeleagă mai târziu licărul nebunesc din ochii majorității adulților prezenți. A te număra printre concubinele imperiale era cea de-a doua mare onoare care i se putea aduce unei femei ce nu provenea din nobilimea chineză, prima constând în a fi cerută în căsătorie de către unul dintre aristocrați. O curtezană care ajungea să se bucure de favorul împăratului sau al unuia dintre prinți era un motiv de mândrie pentru familia din care provenea. Familia se bucura, la rândul ei, de un sfert din câștigurile fetei, căci fiecare amantă imperială primea o sumă lunară, ce creștea odată cu calitatea talentelor ei de a oferi bucurie stăpânului ei. Însă, pentru a ajunge în această poziție privilegiată, o aspirantă la titlul de *tse* era nevoită să parcurgă un drum lung și anevoios, în care trebuia să învețe să scrie și să citească, să stăpânească la perfecție dialectele

importante, să memoreze și să recite poeme cu intonație, să cânte excelent la cel puțin un instrument, să danseze și să fie în stare să gestioneze în mod rafinat subiectul unei conversații. Nu toate fetele izbuteau să-și încheie perioada de instrucție. Cele care nu reușeau erau trimise acasă, ceea ce însemna o mare dezonoare pentru familiile lor. O astfel de soartă era cea mai rea dintre toate, căci, de cele mai multe ori, părinții refuzau s-o primească pe fată înapoi. Asta se întâmpla frecvent în cazul păturilor sărace, precum cele din sate lovite permanent de foamete și lipsuri, ca Tyanshui. Pentru oameni năpăstuiți precum cei din satul ei, suma modestă pe care o primeau din vânzarea unei fiice sau a unei nepoate orfane putea să asigure hrana întregii familii pentru câțiva ani, dacă erau cumpătați. Adevăratele beneficii veneau când tânăra absolvea perioada de formare și devenea o *tse*.

Mei Shun n-avusese habar de toate acestea în acea dimineață rece și umedă, când Lien-hua își îndreptase imperativ un deget spre ea. Își aducea aminte perfect modul în care tatăl ei îngenunchease în fața Doamnei Emancipate a curții imperiale, umerii i se prăbușiseră și începuse să plângă tăcut. Ultima privire pe care el i-o aruncase fusese rugătoare, ca și cum i-ar fi cerut iertare, iar buzele lui îi rostiseră numele fără niciun sunet. Ea și alte două fete de șase ani fuseseră cumpărate pe loc și suite cu forța în litiera lui Lien-hua. Pe drumul obositor spre Chang`an, Lien-hua li se adresase doar o singură dată, explicându-le sec faptul că li se făcuse o mare onoare, atât lor, cât și familiilor lor, și că aveau o datorie de plătit. Dacă se achitau în mod corespunzător de ea, cei de un sânge cu ele n-aveau să mai flămânzească vreodată. Dacă eșuau, rușinea familiei lor avea să fie nesfârșită.

În primele săptămâni petrecute la palat, dorul de casă aproape că o înnebunise. Primise o cameră mică în aripa

vestică a palatului, o instructoare lipsită de milă pe nume Cheung Niu, care vorbea cursiv cinci dintre cele nouă dialecte principale, și o colivie cu trei scatii. I se spusese că o adevăra-tă curtezană trebuie să învețe să glăsuiască mai fermecător decât orice pasăre cântătoare și că trebuia să-și exerseze vocea în fiecare zi pentru a atinge o asemenea performanță. Foarte curând, lui Mei Shun îi devenise limpede faptul că niciodată n-avea să-și mai revadă căminul și pe cei pe care-i iubea, că viața ei avea să fie o perpetuă captivitate... aidoma scatiilor din colivie. Într-un acces de rebeliune, eliberase pasările. Și plătise un preț usturător. Fusese bătută crunt și închisă pentru o săptămână într-o încăpere murdară și rece, lipsită de ferestre, unde primise doar apă și nu i se adresase niciun cuvânt. Lipsa hranei și izolarea deplină constituiseră prima lecție dură a vieții ei, trezind-o la realitate. În ultima ei noapte de carceră, Mei Shun încetase să mai fie un copil. Ca să supraviețuiască aceluși loc, trebuia să devină mai isteț și mai viclean decât asupritoarea ei, mai isteț și mai viclean decât toți cei care locuiau în acel palat. Ca să vâneze sau să te poți apăra, trebuia să înveți cum să folosești o armă sau să stăpânești una dintre străvechile tehnici de luptă, în ambele cazuri fiind necesare un mentor, disciplină și un antrenament fizic constant. Pentru a izbuti să prinzi vânatul, trebuia să știi cum să-i iei urma sau să-l încolțești, or, asta implica inteligență și instinct. Ea fusese mult prea tânără pentru a dispune de forță, iar îndemânarea se dobânda doar printr-un exercițiu regulat. Însă era isteț și avea instincte bune, așa îi spusese bunica ei, Ming Pao. În acea noapte, Mei Shun își jurase că va găsi o cale prin care să-și recapete libertatea și să se întoarcă acasă, în Tyanshui. Dar pentru asta trebuia să-și educe răbdarea, atenția și impulsivitatea, căci aceste părți ale firii ei o băgaseră în necaz.

Cheung Niu primise sarcina de a o transforma într-o tse fără cusur și n-avea să scape de tirania ei dacă i se împotriva. Orice formă de protest i-ar fi înrăutățit soarta și mai mult, căci era ranchiunoasă și purta pică acelor care îndrăzneau să o sfideze în față. În plus, după prima jumătate de an de instruire, Cheung Niu avea libertatea de decizie asupra soartei oricăreia dintre ucenicele ei: o putea păstra sau alunga de la palat. Pentru Mei Shun, posibilitatea unui asemenea deznodământ fusese absolut terifiantă. Să fie restituită familiei ca o făptură bună de nimic ar fi fost o umilință mult prea mare pentru părinții ei. Întoarcerea ei acasă i-ar fi obligat familia să înapoieze întreaga sumă plătită de Lien-hua pentru ea, până la ultimul bănuț de aramă. Dacă tatăl ei cheltuise deja din bani – și cu siguranță o făcuse, căci trecuse aproape o lună de când ea fusese luată din Tyanshui – imposibilitatea lui de a plăti ar fi atras după sine pedeapsa cu moartea. Să se întoarcă în satul ei ar fi însemnat să-și osândească întreaga familie la și mai multă suferință: tatăl ei ar fi fost spânzurat sau decapitat din cauza datoriei neplătite, familia ei, rămasă fără sprijin, ar fi fost condamnată să flămânzească și mai rău decât înainte, iar rușinea i-ar fi făcut pe toți să-și plece fruntea în fața vecinilor, care le-ar fi răs în față, i-ar fi scuipat cu dispreț ori i-ar fi arătat cu degetul. Mei Shun nici măcar nu îndrăznea să se gândească la toate acele consecințe cumplite, cauzate de comportamentul ei nesăbuit. Singura opțiune era să rămână la palat și să învețe să devină o neprețuită tse.

Când timpul ispășirii pedepsei se sfârșise, fusese scoasă din temniță, spălată de o servitoare cu mâini aspre, hrănită cu o supă leșinată de orez și zorită spre cămăruța ei. Simțise o adevărată ușurare că se putea culca pe rogojini care nu erau jilave și nu miroseau a urină stătută și că-și putea întinde picioarele. Carcera în care-și petrecuse o săptămână din scurta ei viață fusese construită pentru fetele

răzvrătite ca ea și avusese forma unui cub de dimensiuni atât de mici, încât era o pedeapsă în sine să nu poată sta în picioare sau să și le întindă. La scurt timp, Cheung Niu o vizitase, aducând cu sine colivia în care se aflau alți scatii. Se uitase la ea cu un zâmbet de răutăcioasă satisfacție și o informase mios că dacă îndrăznea să repete aceeași greșală, urma s-o arunce în cotețul porcilor, care s-ar fi bucurat să pri-mească de mâncare și altceva în afară de lături. Mei Shun înghițise îngrozită în sec și rămăsese cu privirea plecată umil, deși inima ei clocotea de indignare, furie și ură. Când instructoarea o lăsase singură, își ridicase ochii spre colivia atârnată de grindă, și lacrimile o podidiseră dintr-odată. Nu plânsese cât timp fusese bătută, încarcerată sau tratată cu dispreț de cea care o îmbăiașe și-i trântise strachina cu supă pe masă. Însă, în acea clipă, privind spre pășărelele cap-tive, care se agitau speriate în spatele împletiturii delicate din fibre de bambus, nu-și mai putuse reține hohotele de plâns. Își strânsese picioarele la piept, lipindu-și fruntea de genunchi, și-și vărsase întreaga durere și amărăciune în șuvoaie fierbinți. Poate că ea n-avea să poată părăsi acel loc niciodată... dar intenționa să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a elibera acele sufletele nevinovate. Ele aparțineau văzduhului și cumva, redându-le libertatea, avea s-o recâștige puțin câte puțin pe a ei. Pentru a izbuti asta, trebuia să găsească o cale prin care, eliberându-le, să scape nepedepsită. Nu avusese încotro decât să devină ucenica perfectă: cuminte, silitoare, sfioasă și muncitoare.

În următoarele luni se comportase exemplar, timp în care-și ciulise urechile și fusese extrem de atentă, străduindu-se să asimileze cât mai multe informații și să învețe dialectul care se vorbea la palat. Ucenicele proveneau din toate colțurile imperiului și le era aproape imposibil să comunice între ele, fiindcă vorbeau în dialecte diferite. Dacă fiecare